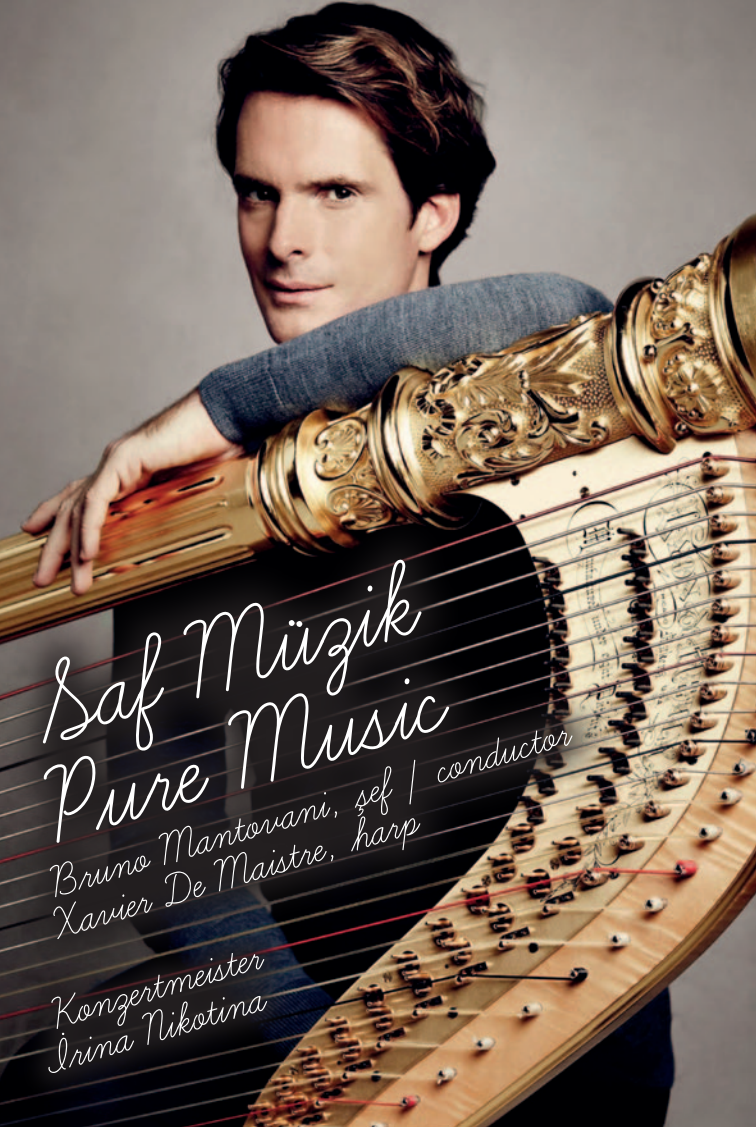

BSO

BİLKENT SENFONİ
ORKESTRASI

Saf Müzik
Pure Music

Bruno Mantovani, şef | conductor
Xavier De Maistre, harp

Konzertmeister
Irina Nikotina

16 Aralık December 2017

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Program

R. Schumann

Genoveva Uvertürü | Overture, Op.81

A. Ginastera

Arp Konçertosu, Op.25 | Concerto for Harp, Op.25

- I. Allegro giusto
- II. Molto moderato
- III. Liberamente

ara interval

R. Schumann

Senfoni No.3, Mi bemol majör, Op.97 “Ren”
Symphony No.3 in E flat major, Op.97 “Rhenish”

- I. Lebhaft
- II. Scherzo: Sehr mässig
- III. Nicht schnell
- IV. Feierlich
- V. Lebhaft

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.

Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Bruno Mantovani

şef conductor

Fransız besteci ve şef Bruno Mantovani, 2010 yılından bu yana Paris Ulusal Konservatuvarının Direktörlüğünü yapmaktadır. Bir süre Fransız Ulusal Radyosunda yayımlanan haftalık programın (France Musique) yapımcılığını üstlenmiştir.

Mantovani, şef olarak Fransız Ulusal Orkestrası, Fransız Radyo Filarmoni, Paris Orkestrası, Capitole of Toulouse, Camerata Sao Paulo, Orkestra Colonne, Simon Bolivar, Şangay Filarmoni, Seul Incheon, Şangay Senfoni, Ensemble Intercontemporain, Ensemble Lemanic, CNSMDP Orkestrası gibi önemli orkestralardan düzenli olarak davet alıyor.

Sanatçı yakın zamanda, Renaud Capuçon'un solist olarak yer alacağı bir Schoenberg-Schubert programında Capitole of Toulouse'da sahneye çıkacak, Lyon Ulusal Orkestrasıyla Berlioz, Respighi ve Debussy'nin yapıtlarını, Frankfurt Radyo Senfoniyle Dutilleux, Berg, Labitzke ve kendi yapıtlarını, Köln'de Alman Genç Filarmoniyle Messiaen'in yapıtlarını, Marseille Opera Orkestrasıyla Berlioz, Schumann ve kendi yapıtlarını seslendirecek. Paris Filarmoniyle konser verecek Mantovani, İstanbul ve Brüksel'de, ayrıca Ensemble Intercontemporain ile Köln'de sahneye çıkacak. Toulouse Capitole Orkestrasıyla Ravel, Boulez ve Varese'nin yapıtlarını, Marseille Filarmoniyle Berlioz, Schumann ve Wagner eserlerini seslendirecek.

Mantovani'nin yapıtları Amsterdam Concertgebouw, Cologne Filarmoni, Lucerne KKL, Milano La Scala, New York Carnegie Hall ve Lincoln Center, Paris Cité de la Musique ve Salle Pleyel gibi dünyanın önde gelen salonlarında Bamberg Senfoni, BBC Cardiff, Chicago Senfoni, WDR Cologne, La Chambre Philharmonique, Frankfurt Radyo Orkestrası, Liège Filarmoni, Londra BBC, Lucerne Akademisi, Paris Orkestrası, Paris Opera Orkestrası, Fransız Radyo Filarmoni, Sarrebrücken Radyo Orkestrası, Çek Filarmoni, Tokyo NHK, Turin RAI, Varşova Senfoni, Viyana RSO, Leipzig Gewandhaus ve New York Filarmoni gibi orkestralarda seslendiriliyor.

Bruno Mantovani, aralarında Jean-Efflam Bavouzet, Alain Billard, Jean- Guihen Queyras, Antoine Tamestit, Tabea

Zimmermann'ın bulunduğu saygın solistlerle ve Pierre Boulez, Riccardo Chailly, Philippe Jordan, Alain Altinoglu, Daniele Gatti, Andrei Boreiko, Gunter Herbig, Susanna Mälkki, Sir Andrew Davis, Peter Eötvös, Gunter Herbig, Emmanuel Krivine, Jonathan Nott, Pascal Rophé ve François-Xavier Roth gibi şeflerle ortak çalışmalar yapıyor. Sanatçı, 2010 yılında geniş çaplı bir işbirliğine girdiği Paris Operasıyla Siddharta balesini, 2011'de Rus şair Anna Akhmatova'nın hayatını anlatan bir operayı, 2012'de Renaud Capuçon ve Philippe Jordan için yazılmış bir keman konçertosunu ve 2014'te bir üçlemeyi seslendirdi. Müzikle sanatsal ifadenin diğer türleri arasındaki ilişkilerden esinlenen şef, Hubert Nyssen ve Eric Reinhardt gibi roman yazarları, Christophe Ghrisi ve François Regnault gibi libretto yazarları, aşçı Ferran Adrià, koreograflar Jean-Christophe Maillot ve Angelin Preljocaj ve film yapımcısı Pierre Coulibeuf ile ortak çalışmalarda yer aldı. Mantovani'nin çalışmaları çoğunlukla Batı müziği tarihini ya da popüler biçimleri (caz, Doğu müzikleri) yansıtıyor.

Bruno Mantovani 1993-2000 yılları arasında öğrenim gördüğü Paris Konservatuvarında, analiz, estetik, orkestrasyon ve bestecilik dallarında beş "birincilik ödülü" aldı ve Ircam'daki müzikal programlama programına katıldı. Uluslararası yarışmalarda ödüller alan (1999'da Stuttgart, 2001'de UNESCO Besteci Platformu) sanatçı, 2000, 2005 ve 2009'da Hervé Dugardin ve Georges Enesco ödüllerine, ayrıca Sacem'de Büyük Ödüle değer görüldü. 2005'te André Caplet ve Enstitü ödüllerini, 2007'da SACD'den yeni yetenek ödülünü ve aynı yıl Forberg-Schneider Vakfından Belmont Ödülünü aldı. 2009'da yılın bestecisi olarak Victoire de la Musique ödülünü, 2010'da Berlin Filarmoniden Claudio Abbado ödülünü ve uluslararası müzik gazetecileri ödülünü, 2012'de Cecilia ödülünü alan sanatçının albümleri de Charles Cros Akademisinden Coups de Coeur, Mode de la Musique'den "Choc de l'année" gibi ödüller almanın yanı sıra, New York Times tarafından 2008'in en iyi kayıtlarından biri seçildi.

Bruno Mantovani, 1999'da Edenkoben'deki Herrenhaus'ta, 2001'de Peter Eötvös'ün davetiyle Normandy Festivalinde, 2002'de AFAA tarafından desteklenen "Villa Médicis hors les murs" programı kapsamında Bologna'da, aynı yıl Festival des Arcs'da, 2003'te Floransa'daki Fransız Enstitüsünde, 2004 ve 2005 yıllarında Fransız Roma Akademisinde (Villa Médicis) görev yaptı. 2006-2008 yılları arasında Besançon Festivalinde, 2008-11 yıllarında Lille Ulusal Orkestrasında çalışan şef, son

olarak Toulouse'da Capitole Orkestrasında ve Lyon Ulusal Orkestrasında görev aldı. Fransa Cumhuriyeti tarafından Sanat ve Edebiyat Nişanı ve Liyakat Nişanıyla ödüllendirilen Bruno Mantovani'nin besteleri Henry Lemoine tarafından yayımlanmaktadır.

Bruno Mantovani is a French composer, conductor, former producer of a weekly radio show on French National Radio (France Musique) and, since 2010, Director of the Paris National Conservatoire (Conservatoire national supérieur de musique et de danse de Paris).

As a conductor he is regularly invited by such important orchestras as Orchestre National de France, Orchestre Philharmonique de Radio France, Orchestre de Paris, Capitole of Toulouse, Camerata Sao Paulo, Orchestre Colonne, Simon Bolivar, Shanghai Philharmonic Orchestra, Incheon - Seoul, Shanghai Symphonic Orchestra, Ensemble Intercontemporain, Ensemble Lemanic, Orchestra of CNSMDP.

His recent and next appearances include Capitole of Toulouse in a Schoenberg - Schubert program with Renaud Capuçon as a soloist, the Orchestra National of Lyon with Berlioz, Respighi and Debussy, the Frankfurt Radio-Symphony-Orchestra in a Dutilleux - Berg - Labitzke - Mantovani program, the Junge Deutsche Philharmonie in Köln with Messiaen works, the Orchestra of the Opera of Marseille with Berlioz, Schumann, Mantovani, at Philharmonie Paris, Istanbul, Brussels and Köln with Ensemble Intercontemporain (Gruppen by Stockhausen with Matthias Pintscher and Paul Fitzsimon, works by Varese and Ligeti), Orchestra of the Capitole of Toulouse (works by Ravel, Boulez, Varese), Philharmonic orchestra of Marseille (Berlioz, Schumann, Wagner). His works are performed all over the world, among others at the Concertgebouw in Amsterdam, the Philharmonie in Cologne, the KKL in Lucerne, La Scala in Milan, Carnegie Hall and Lincoln Centre in New York, the Cité de la musique and the Salle Pleyel in Paris, Bamberg Symphony, BBC Cardiff, Chicago Symphony, WDR Cologne, La Chambre Philharmonique, Frankfurt Radio Orchestra, Liège Philharmonic, BBC London, Lucerne Academy, Orchestre de Paris, Paris Opera Orchestra, Philharmonic Orchestra of Radio France, Sarrebrücken Radio Orchestra, Czech Philharmonic, NHK Tokyo, RAI Turin, Sinfonia Varsovia, RSO Vienna, Leipzig's Gewandhaus, and the New York Philharmonic orchestra.

Faithful to his preferred performers, he collaborates with prestigious soloists such as Jean-Efflam Bavouzet, Alain Billard, Jean- Guihen Queyras, Antoine Tamestit, Tabea Zimmermann or conductors such as Pierre Boulez, Riccardo Chailly, Philippe Jordan, Alain Altinoglu, Daniele Gatti, Andreï Boreïko, Gunter Herbig, Susanna Mälkki, Sir Andrew Davis, Peter Eötvös, Gunter Herbig, Emmanuel Krivine, Jonathan Nott, Pascal Rophé and François-Xavier Roth. Starting in 2010 he began an extended collaboration with the Paris Opera (the ballet Siddharta, and an opera based on the life of Russian poet Anna Akhmatova in 2011, a violin concerto for Renaud Capuçon and Philippe Jordan in 2012, a trio in 2014). Inspired by the relationships linking music with other forms of artistic expression, he has collaborated with novelists Hubert Nyssen and Eric Reinhardt, librettists Christophe Ghristi and François Regnault, chef Ferran Adrià, choreographers Jean-Christophe Maillot and Angelin Preljocaj, and film maker Pierre Coulibeuf. His work is often a reflection on the history of Western music (Bach, Gesualdo, Rameau, Schubert, Schumann) or popular forms (jazz, Eastern music).

During his studies at the Paris Conservatoire between 1993 and 2000, he was awarded five "First Prizes" in analysis, aesthetics, orchestration and composition and participated at musical computing program at Ircam. He has received distinctions from international competitions (Stuttgart in 1999, Unesco Composer Tribune in 2001), the Hervé Dugardin and Georges Enesco prizes as well as the "Grand Prix" from the Sacem in 2000, 2005 and 2009, the André Caplet and Institute Prizes in 2005, the new talent prize from the SACD in 2007, the Belmont prize from the Forberg-Schneider Foundation that same year, a "Victoire de la Musique" for composer of the year in 2009, the Claudio Abbado prize from the Berlin Philharmonic and the international music press prize in 2010, the Cecilia prize in 2012, as well as numerous awards for his recordings (including several "coups de Coeur" from the Charles Cros Academy, a "Choc de l'année" from the Monde de la musique, and chosen as one of the best recordings of 2008 from the New York Times).

In 1999 he was in residency at the Herrenhaus at Edenkoben, at the invitation of Peter Eötvös, at the October in Normandy festival 2001, at Bologna as part of the "Villa Médicis hors les murs" program sponsored by AFAA 2002, at the Festival des Arcs that same year, at the French Institute in Florence (2003), at the French

Academy of Rome (Villa Médicis) in 2004 and 2005, at the Besançon festival between 2006 and 2008, and with the National Orchestra of Lille between 2008 and 2011, and most recently at Toulouse's Orchestre du Capitole and the Lyon National Orchestra. The Musica festival, where he has been special guest artist since 2001, dedicated a portrait to him in 2006. He is "Officier des Arts et lettres" as well as "Chevalier de l'ordre du Mérite" of the French Republic. His compositions are published by Henry Lemoine.

Xavier de Maistre

harp

"Saf Müzik... Xavier de Maistre, derin müziği ve geniş bir dizi nüansı seslendirmedeki yeteneğiyle, en üst düzeyde bir virtüöz." Gramophone

Xavier de Maistre, enstrümanının yapabileceklerini yeniden tanımlayan seçkin bir grup

solist arasında yer alıyor. Kaija Saariaho gibi bestecilerin sipariş yapıtlarının yanı sıra, Smetana'nın "Ma Vlast" gibi yapıtlarını nefes kesici bir incelikte çalıyor ve genelde bütün bir orkestranın seslendirdiği yapıtların ustalıklı hazırlanmış düzenlemelerini dinleyicilere sunuyor. Kendisinden önce pek çok arp sanatçısının çalmayı aklından bile geçirmediği bu yapıtlara getirdiği yorumlar Xavier de Maistre'yi kuşağının en yaratıcı ve sıra dışı müzisyenlerinden biri yapıyor.

De Maistre, aralarında Bertrand de Billy, Lionel Bringuier, Daniele Gatti, Mirga Gražinytė-Tyla, Daniel Harding, Kristjan Järvi, Philippe Jordan, Riccardo Muti, Andrés Orozco-Estrada, André Previn, Sir Simon Rattle ve Yuri Temirkanov'un da bulunduğu tanınmış şeflerin yönetiminde dünyanın önde gelen orkestralarıyla sahneye çıktı. Schleswig-Holstein Müzik Festivali, Salzburg Festivali, Budapeşte Bahar Festivali ve New York'taki Mostly Mozart gibi ünlü uluslararası festivallerde konserler verdi. Sanatçı, ayrıca Diana Damrau, Daniel Müller-Schott ve Baiba Skride gibi müzisyenlerle ortak çalışmalar yaptı.

Xavier de Maistre 2017-18 sezonuna çağdaş müzikle başladı. Eylül ayında üç ülkede Frankfurt ve İsveç Radyo Orkestraları ve City of Birmingham Senfoni ile, Kaija Saariaho'nun yeni arp konçertosu "Trans"ın prömiyerini

yaptı. Sezonun ilerleyen günlerinde sanatçı, NDR Elbphilharmonie Orkestrası, Orchestre de la Suisse Romande, Orquesta Sinfonica de Galicia, Turku Filarmoni, Münchener Kammerorchester, Zürcher Kammerorchester, Moscow Virtuosi, Şangay Senfoni ve Çin Filarmoniyle konserler verecek. İspanyol kökenli Meksikalı Flamenko efsanesi Lucero Tena (kastanyet) ile çıkacağı Almanya turnesinde Stuttgarter Liederhalle, Elbphilharmonie, Boulezsaal Berlin, Tonhalle Düsseldorf ve NDR Hannover gibi sahnelerde konserler verecek.

De Maistre, yalnızca sözleşmeli olduğu Sony etiketiyle kayıt yapıyor. Şimdiye kadar raflarda yerini alan albümlerinde Haydn, Rodrigo, Ginastera ve Debussy'nin yapıtlarına yer veren sanatçı, Debussy albümüyle 2009'da Echo Klassik "Yılın Enstrüman Sanatçısı" ödülünü aldı. 2012'de "Notte Veneziana" albümüyle klasik müzik listelerinin en iyi on albümü arasına girdi. Sanatçının en son albümleri arasında Diana Damrau ile çıkardığı DVD ve Mozart'ın piyano konçertolarının arp uyarlamalarının kaydı yer alıyor. De Maistre, 2015'te çıkan "Moldau - The Romantic Album" adlı Slav repertuarına yer verdiği CD'si ile eleştirmenlerden övgü topladı. Ardından 2016'da Les Arts Florissants ve William Christie ile "La Harpe Reine" albümünü çıkardı. Sanatçının İspanyol repertuarını seslendireceği yeni solo CD'si 2018 yılında çıkacak.

Xavier de Maistre, Toulon'da doğdu ve dokuz yaşında arp çalmaya başladı. Paris'te öğrenim gören sanatçı, 1998'de Indiana Bloomington'da düzenlenen Uluslararası Arp Yarışmasında birincilik ödülünü aldıktan sonra, Viyana Filarmoni Orkestrasına katılan ilk Fransız müzisyen oldu. Xavier de Maistre 2001 yılından bu yana Hamburg Müzik Akademisinde ders veriyor. Sanatçı ayrıca New York'ta Juilliard Müzik Okulu, Tokyo'da Toho Üniversitesi ve Londra'da Trinity Müzik Kolejinde düzenli olarak ustalık sınıfları veriyor.

"Pure Music... Xavier de Maistre is a virtuoso of the highest order, profoundly musical and capable of realizing a remarkable range of nuance." Gramophone

Xavier de Maistre belongs to an elite category of soloists who are redefining what is possible with their instrument. Aside from commissions from composers such as Kaija Saariaho, he performs works like Smetana's "Ma Vlast" with breathtaking precision, presenting masterful arrangements

of works that are usually played by an entire orchestra. The interpretation of these works, that few harpists before him have even considered playing, has contributed to his reputation as one of the most creative and extraordinary musicians of his generation.

Xavier de Maistre has appeared with major orchestras under the direction of such eminent conductors as Bertrand de Billy, Lionel Bringuier, Daniele Gatti, Mirga Gražinytė-Tyla, Daniel Harding, Kristjan Järvi, Philippe Jordan, Riccardo Muti, Andrés Orozco-Estrada, André Previn, Sir Simon Rattle and Yuri Temirkanov. He performs at many leading international festivals, including Schleswig-Holstein Musik Festival, Salzburg Festival, Budapest Spring Festival and Mostly Mozart in New York. He collaborates with such chamber music partners as Diana Damrau, Daniel Müller-Schott and Baiba Skride.

The 2017-18 season started for de Maistre entirely under the auspices of contemporary music. In September he played three national premieres of "Trans", Kaija Saariaho's new harp concerto, with the Frankfurt and Swedish Radio Symphonies and the City of Birmingham Symphony Orchestra. Further season highlights include concerts with NDR Elbphilharmonie Orchester, Orchestre de la Suisse Romande, Orquesta Sinfonica de Galicia, Turku Philharmonic, Münchener Kammerorchester, Zürcher Kammerorchester, Moscow Virtuosi, Shanghai Symphony Orchestra and China Philharmonic Orchestra. A recital tour in Germany with the Spanish-Mexican flamenco legend Lucero Tena (castanets) brings him to venues such as the Stuttgarter Liederhalle, the Elbphilharmonie, the Boulezaal Berlin, the Tonhalle Düsseldorf and the NDR Hannover.

De Maistre has an exclusive recording contract with Sony Music. Releases have included music by Haydn, Rodrigo, Ginastera and Debussy – the latter for which he was awarded the Echo Klassik Award 2009 as "Instrumentalist of the Year". In 2012 his album "Notte Veneziana" entered the top ten in the classical music charts. His most recent releases include a DVD with Diana Damrau and a CD recording of Mozart piano concertos arranged for harp. In 2015 "Moldau – The Romantic Album", a recital CD featuring Slavonic repertoire received high critical acclaim. "La Harpe Reine" with Les Arts Florissants and William Christie was released in October 2016. A new solo CD with Spanish repertoire will be available in spring 2018.

Xavier de Maistre was born in Toulon and began studying harp aged nine. He studied in Paris and in 1998 he was awarded first prize at the International Harp Competition in Bloomington, Indiana, immediately becoming the first French musician to join the ranks of the prestigious Vienna Philharmonic Orchestra. Since 2001 Xavier de Maistre has taught at the Hamburg Academy of Music. He also gives regular masterclasses at New York's Juilliard School of Music, Tokyo's Toho University and London's Trinity College of Music.

Robert SCHUMANN (1810-1856) Genoveva Uvertürü | Overture, Op.81

Robert Schumann 19. yüzyılın önde gelen bestecilerinden olmasının yanı sıra romantik dönem estetiğini şekillendiren önemli düşünce insanlarından biridir.

Schumann, kitap satıcısı ve yayıncı olan babasının da etkisi ile küçük yaşlardan itibaren edebiyat ve müziğe yoğun bir ilgi duymuştur. Bir hukuk öğrencisi olarak geldiği Leipzig'de dönemin önemli piyano hocalarından Friedrich Wieck'ten piyano dersleri almaya başlamış, Wieck'in "üç yıl içerisinde yaşayan en büyük piyanistlerden biri olacaksın" şeklindeki övgülerine mazhar olmuştur. Ancak 1832 yılında sağ elinin paralize olması yüzünden piyanistlik kariyerine son vermiş, bestecilik ve yazarlıkta ilerlemeye karar vermiştir. Bu iki eğilimi eleştirmenlikte buluşturmuş, 1834 yılında Neune Zeitschrift für Musik isimli bir gazete kurmuştur. Yaptığı yayınlarda dönemin Fransız ve İtalyan opera hâkimiyetine karşı çıkararak Bach, Beethoven, Schubert ve Mendelssohn gibi Alman yapısallığını inşa eden bestecileri yüceltmıştır. Schumann'ın bu yaklaşımı yaşadığı dönemde büyük ilgi görmüş, romantik kuşakların görüşleri üzerinde etkili olmuştur.

Schumann, döneminin edebiyat merkezli romantik estetiğini oluştururken geçmişin derin yapısallığı ile ilişki içinde olmanın gerekliliğine inanmıştı. Bu sebeple sistematik olarak belirli dönemlerde belirli türler üzerine çalıştı. 1830'lu yıllarda solo piyano eserleri, 1840 yılında Lied, sonraki yıllarda sırasıyla senfoni, oda müziği ve oratoryo üzerine yoğunlaştı. Bestelerinde bir yandan analitik bir yaklaşımla eski ustaların çalışmalarından edindiği çıkarımları yansıtıyor, diğer yandan da özel yaşamındaki çalkantıları şiirsel bir öznellikte aktarıyordu.

Söz konusu çalkantılar iki konuda verdiği mücadele ile ilgiliydi. Birincisi fiziksel etkileri de olan zihinsel hastalığı ile sürdürdüğü savaştı. Diğeri ise sevgilisi Clara'nın babası Friedrich Wieck ile yaşadıkları hukuki mücadelesiydi. Bu çatışmadan galip çıkan Schumann oldu. Çift 1840 yılında, Clara 21, Robert 30 yaşındayken evlendi.

Robert Schumann'ın opera türünde şansы yaver gitmemiştir. Schumann o yıllarda, gerçek bir Alman operası örneği yaratabilmek için dualar ettiğini belirtir, lakin 1847-48 yılları arasında yazdığı, tek opera eseri olan Genoveva maalesef sahnelendiği dönem yeterince anlaşılammıştır.

Schumann, gençlik yıllarından itibaren Alman efsanelerinin de aralarında bulunduğu birçok edebiyat eserini incelemiş; incelediği yapıtlar arasından Hebbel'e ait olan Genoveva'yı seçmiştir. Besteci, aynı dönem Wagner ile sık sık görüşmekteydi ve ulusal Alman operasına dair yoğun fikir alışverişi içindeydiler. Ancak iki bestecinin konuya yaklaşımı farklıydı. Genoveva operası, prömiyerinden sonra hem Wagner'den hem müzik çevrelerinden epey olumsuz ve ağır eleştiriler aldı.

Schumann, Genoveva'nın librettosunu Robert Reinick ile birlikte kaleme aldı. Eser, ilerleyen yıllarda da pek ilgi görmedi, ancak uvertür günümüzde sıklıkla seslendirilmektedir. Dört perdeden oluşan yapıtta Alman romantizmi etkisi yoğun olarak hissedilmektedir.

Opera, Brabant'lı Genevieve efsanesi üzerine kuruludur. Siegfried'in eşi genç Genoveva sadakatsizlik ile suçlanır ve ölüme terk edilir. Ardından masum olduğu ortaya çıkar. Uvertür disonans armoniler eşliğinde, kederli ve karanlık bir tonda açılır. Kuşkusuz Genoveva uvertürü Romantik dönem estetiğini tümüyle yansıtan, ifade zenginliği ile dikkat çeken bir eserdir. Schumann, orkestral renkler ve tınlar vasıtasıyla dramayı ve yarattığı karakterlerin duygudurumlarını dinleyiciye aktarır. Hikaye, Genoveva'nın masumiyetinin ortaya çıkması ile birlikte mutlu sona kavuşur. Uvertür de umutlu ve heybetli bir tonda son bulur.

Influenced by his father, who was a bookseller and publisher, Schumann developed a keen interest in literature and music at an early age. While he was studying law in Leipzig, he took piano lessons from Friedrich Wieck, a well-known piano teacher of the day who praised

Schumann saying “you will become one of the greatest living pianists in three years”. However, when his right hand was paralyzed in 1832, Schumann ended his piano career and decided to proceed as a composer and writer. Then he merged these two tendencies in criticism and founded a newspaper titled *Neune Zeitschrift für Musik* in 1834. In his reviews, Schumann opposed the domination of French and Italian operas of the time and lauded composers like Beethoven, Schubert and Mendelssohn who established the German structuralism. His approach aroused an avid interest in and influenced the views of the romantic generations.

While constructing the literature-centered romantic esthetics of his time, Schumann believed in the necessity of keeping in touch with the deep structurality of the past. Accordingly, he worked on certain genres at certain periods. He focused on solo piano works in 1830s, on lieder in 1840 and on symphonies, chamber music and oratorios in his later years. In his compositions Schumann was both reflecting the inferences he drew from the works of old masters and expressing the turbulences in his private life using a poetic language. These turbulences were about his struggles in two arenas. One was his struggle against his mental illness which also had physical effects. The other was his legal struggle against his fiancée’s father, Friedrich Wieck. Schumann triumphed on this second front. The couple married in 1840, when Clara was 21 and Robert was 30 years old.

Fortune was not on Robert Schumann’s side, when the opera genre was concerned. Schumann said he prayed to be able to create a real example of the German opera, but the only opera work he wrote between 1847 and 48, *Genoveva*, was not understood well enough in the period.

Starting in his youth, Schumann analyzed many works of literature, including German legends, and chose Hebbel’s *Genoveva*. In this period, the composer frequently met with Wagner, and the two had intense discussions about the national German opera. However, the composers approached the topic differently. After its premiere, the *Genoveva* opera received quite negative and severe criticisms from both Wagner and music circles.

Schumann wrote the libretto of *Genoveva* with Robert Reinick. The work did not enjoy much popularity in the following years either, but its overture is frequently performed today. The work composed of four acts reflects the profound influence of German Romanticism.

The opera is based on the legend of the Genevieve of Brabant. Young Genoveva, the wife of Siegfried is accused of infidelity, and sentenced to death, but then her innocence is proven. The overture starts in a dark and gloomy tone, accompanied by dissonant harmonies. There is no doubt that the Genoveva overture is a work that reflects the esthetics of the Romantic period and is remarkable for its expressive richness. Through orchestral colors and tones, Schumann conveys the drama and the moods of the characters to the audience. The story ends on a happy note when Genoveva is proven innocent, and the overture finishes in a hopeful and majestic tone.

Dr. Onur Türkmen, Didem Coşkunseven

Alberto Ginastera (1916-1983)

Arp Konçertosu, Op.25
Concerto for Harp, Op.25

1916'da Arjantin'de doğan besteci kompozisyon eğitimine erken yaşlarda başlamış, 1938 yılında Buenos Aires Konservatuvarından mezun olmuştur. Mezuniyetinden önce yazdığı eserler ile adından söz ettiren besteci İkinci Dünya Savaşı sonrası kariyerinin önemli bir bölümünü Amerika ve Avrupa'da geçirir. O yıllarda, Aaron Copland ile Tanglewood'ta çalışmalar yapar. Bale, konçerto, opera türlerinde birçok eser vermiş olan Ginastera'nın Arp Konçertosu en çok seslendirilen yapıtları arasındadır. Besteci, 1983 yılında İsviçre'de hayata gözlerini yummuştur.

Ginastera, ünlü harpist Edna Phillips ve eşinden bir eser siparişi alır. 1956 yılında eser üzerinde çalışmaya başlar, ancak tamamlaması 1964 yılını bulur. Ginastera bu sürecin, enstrümanın kendine has tekniği ve özellikleri nedeniyle oldukça zorlayıcı olduğunu dile getirmiştir. Maalesef o yıllarda Edna Phillips Philadelphia Orkestrasından emekli olur ve eserin 1965 yılında gerçekleşen prömiyerinde solist olarak Nicanor Zabaleta yer alır. Ginastera, konçerto üzerinde bazı düzenlemeler yapar ve üç yıl sonra Sylvia Meyer solistliğinde bir performans daha gerçekleşir.

Ginastera'nın eserlerinde Arjantin halk müzikleri etkisi hissedilmektedir. Diğer yandan, 20. yüzyıl müziği tekniklerine de yapıtlarında yer verir. Üç bölümden oluşan Arp Konçertosu Arjantin müziğine has ritmik özellikleri ve orkestral renk zenginliği ile göze çarpar.

Alberto Ginastera, born in 1916 in Argentina, started studying composition at an early age and graduated from the Buenos Aires Conservatory in 1938. Known for the works he wrote before graduation, he spent a significant part of his career after the World War II in the United States and Europe. During those years, he collaborated with Aaron Copland in Tanglewood. Although he produced numerous ballets, concertos, and operas, his harp concerto is among the most commonly performed. Ginastera died in 1983 in Switzerland.

Ginastera received a commission from the famous harpist Edna Philips and her husband. He started working on the work in 1956, but could finish it in 1964. The composer said that the process was very challenging because of the unique technique and features of the instrument. Unfortunately, by the time the work was finished Edna Philips had retired from the Philadelphia Orchestra, and the work's premiere featured Nicanor Zabaleta as the soloist. Ginastera made some further arrangements on the work, which was given another performance three years later with Sylvia Meyer as the soloist.

The influence of the Argentinian folk music is unmistakable in Ginastera's works. Still, the composer uses the musical techniques of the 20th century as well. The harp concerto composed of three movements is remarkable both for its rhythmic characteristics of Argentinian music and the richness of its orchestral tones.

Robert SCHUMANN (1810-1856)

Senfoni No.3, Mi bemol majör, Op.97 "Ren"
Symphony No.3 in E flat major, Op.97 "Rhenish"

Schumann, üç numaralı senfoniye 1850 yılında yazdı ve 1851 yılında Almanya'nın Düsseldorf kentinde eserin prömiyeri gerçekleştirildi. Besteci o yıllarda ağır depresyon ve halüsinasyonlarla mücadele ediyordu. 1844 yılında oldukça kötü bir kriz geçirmişti ve bestecilikle olan ilişkisi sekteye uğramıştı. 1850 yılında, aldığı müzik direktörlüğü teklifi üzerine eşi Clara Schumann ve çocukları ile beraber Düsseldorf'a yerleşti. Umut vaat eden bu yeni iş ve Ren bölgesinin canlılığı, başlarda besteciye iyi gelmişti, ancak kısa süre sonra depresyon ve öfke tekrar baş gösterdi. Besteci, 1854 yılında kendisini Ren nehrine atarak intihara teşebbüs etti. 1856 yılında ise yatırıldığı akıl hastanesinde hayata gözlerini yumdu.

Schumann, Köln'e yaptığı ikinci ziyaret sonrası üç numaralı senfoniye bestelemeye başladı. Ren senfonisi, dört bölümden değil beş bölümden oluşmaktadır. Eserde müzik-dışı öğeler önemli bir role sahiptir. Besteci, orkestral renklerin sunduğu olanaklardan faydalanarak yoğun duygu-durumlarını resmetmiştir. Alman romantizminin tüm özellikleri bu eserde de baskındır.

Eser pozitif hisler uyandıran, güçlü bir tema ile açılır. Heyecan verici birinci bölümün ardından , bestecinin kendisi tarafından "Ren'de sabah" başlığı verilmiş olan ikinci bölüm gelir. İkinci ve üçüncü bölümler ara-bölüm özelliği taşır. Ardından gelen dördüncü bölüm, Köln Katedraline övgüdür. Schumann, trombonlar vasıtasıyla yoğun ve etkileyici bir orkestral doku yaratır ve müzik, zafer hissi dolu final bölümüne taşınır.

Schumann wrote his third symphony in 1850, and the work was premiered in 1851 in Düsseldorf, Germany. The composer was struggling with severe depression and hallucinations in those years. After the depression attack he suffered in 1844, his affinity towards composition was interrupted. When he was offered a musical directorship position in 1850, he moved to Düsseldorf with his wife Clara Schumann and their children. The promise of this new position, along with the livelihood of the Rhine area, helped the composer at first, but then, his depression and anger came back. In 1854, he attempted suicide by jumping into the Rhine River. He died in 1856 in the mental asylum where he was staying.

Schumann started composing the third symphony after his second visit to Köln. The *Rhenish* is composed of five, instead of four movements. Non-musical elements hold an important place in the work. Utilizing the possibilities offered by orchestral tones, the composer depicted intense moods. All characteristics of the German Romanticism manifest themselves in the work.

The work starts with a strong theme evoking positive feelings. The first movement is followed by the second movement, which the composer himself gave the title "Morning on the Rhine". The second and third movements are intermediate movements. The fourth movement praises the Köln cathedral. Schumann uses trombones to create an intense and impressive orchestral texture, and the music proceeds to the victorious finale movement.

Didem Coşkunseven

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

I. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina, konzertmeister asst.

Bahar Kutay

Suzanna Bezhani

Refik Zamanlioğlu

Adilhoca Aziz

Vseslava Kudinova

Süreyya Defne

Eda Delikçi

Davut Aliyev

Elena Postnova

Arif Möhsünoğlu

II. Keman | 2nd Violin

Rasim Bağırov

Elena Rihsi

Marina Görmüşoğlu

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Ferhat Gülmeahmet

Seyran Ahundzade

Senem Küçükkaragöz Akgöl *

Viyola | Viola

Cavid Cafer, grup şefi | principal

Elena Gnezdilova

Uluğbek Rihsi

Ece Akyol

Svetlana Simolin

Elif Onay

Barış Simolin

İrşad Mehmet

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca, grup şefi | principal

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Adil Babacan

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis, grup şefi | principal

Dritan Gani

Zurab Tsitsuachvili

Burak Noyan

Şalva Gagua

Flüt | Flute

Albena Sezer, grup şefi | principal

Ebru Aykal

Obua | Oboe

Selçuk Akyol, grup şefi | principal

Violetta Lupu

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir, grup şefi | principal

Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk, grup şefi | principal

Ezgi Tandoğan Onat

Korno | Horn

Laszlo Gyarmati, grup şefi | principal

Güloya Altay

Utku Ünal *

Tayfun Avcıoğlu *

Trompet | Trumpet

Julian Lupu, grup şefi | principal

Krassimir Koniarov

Trombon | Trombone

Cem Güngör, grup şefi | principal

Mehmet Ali Baydar

Aleksey Medvedev

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid, grup şefi | principal

Rahim Namazov *

Alper Özgüzel *

Hakan Yağuş *

İrem Dekeli *

Çelesta | Harpsichord

Elif Önal Çubukçu *

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir. | Cultural and artistic activity of Bilkent University.